

અલબેલી

મૂળ લેખક :
ટ્રિના પૌલોસ

ભાવાનુવાદક :
દર્શા ક્રિકાણી

વિચારવલોણું પરિવાર પ્રકાશન

VISIT...

LANZAROTE
Caliente.COM

નિવેદન

એવું કહેવાય છે કે ભારતના જનસમાજનો પાયો અધ્યાત્મમાં છે. આપણે અધ્યાત્મનો સાદો અર્થ લઈએ તો સારાસારનો સહજ વિવેક, સાદુ-સંયમી જીવન, પોતાની જાત સાથે, આસપાસના લોકો સાથે અને પ્રકૃતિ સાથે સુમેળ. હવે આપણી આસપાસ નજર નાખીએ તો આમાંનું કશું જોવા નથી મળતું. તો શું આ વાત ખોટી? મને લાગે છે કે આ વાત આપણને - કહેવાતા સુધરેલા, વિકસીત, શિક્ષિત ભારતીયોને લાગુ નથી પડતી. કદાચ કોઈ અંતરિયાળ ગામડાના ખેડૂતને, કુંભારને, માછીમારને કે માલધારીને લાગુ પડી શકે જે ભણ્યો નથી, જે તનતોડ મહેનત કરીને પોતાના પૂરતું માંડ રળી લ્યે છે અને સાંજ પડ્યે મંદિરે જઈને હરિભજન કરે છે.

જેમજેમ આપણે ભણતા ગયા, નવું નવું જાણતા ગયા તેમતેમ વધુ ને વધુ જાણવાની, મેળવવાની આપણી ભૂખ વધતી ગઈ છે અને પરિણામે આપણે આપણી સાથેનો, અન્ય લોકો સાથેનો અને પ્રકૃતિ સાથેનો મેળ ગુમાવતા જઈએ છીએ. સગવડતાઓ વધારતા જઈએ છીએ. બીજાથી આગળ નીકળી જવાની લ્હાવમાં સારાસારનો વિવેક છૂટતો જાય છે. આપણી પાસે નિરાંત નથી. જાણે કે વિશ્રાંતિ, શાંતિ, સ્વસ્થતા, નિરાંત, હળવાશ એ બધા ‘વિકાસ’ના અવરોધકો બની ગયા છે.

વાંચને જ્ઞાન આપ્યું છે તેમ તેના અતિરેકે અથવા અયોગ્ય વાંચને આપણને અસ્વસ્થ પણ કર્યા છે. આખો દિવસ વાંચ વાંચ કરવું, જે હાથમાં આવે તે વાંચવું, બહુ બધુ યાદ રાખવું, બહુ બધુ કંઠસ્થ કરી નાખવું આ પણ એક બિમારીનું લક્ષણ નથી?

નર્મદે લખ્યું છે કે ‘જેમ ખોરાક નીમસર ન લેવાથી ને અન્ન ચાવ્યા વગર એકદમગળી ગયાથી રોગ ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ વાંચવું એ મનને પુષ્ટી આપવાને બદલે ઝેર સરખું થઈને ખઈ કરે છે. કોઈ એક પુરુષ સમજવાની ચિંતા રાખ્યા વગર રાત દહાડો વાંચ વાંચ જ કર્યા કરે અને બીજો પુરુષ નીમસર સમજીને થોડું વાંચે તો એ બેમાં એટલો તફાવત માલૂમપડશે કે, બીજો મોટો વિદ્વાન નીકળશે ને પહેલો તીડની પેઠે અહીંથી તહીં ફૂટતો વગર માલનો મૂર્ખ માલૂમપડશે.

પણ શું વાચવું? એ સવાલનો જવાબ દરેક શખ્સે પોતાના અભ્યાસની મતલબને માફક આવે તેવો દેવો જોઈએ. અનેક વિષયો વાંચ્યાને બદલે થોડા વિષયો ઊંડા પેસીને વાંચવા જોઈએ. ભાષામાં જેટલાં પુસ્તકો હોય છે, તે સઘળા કંઈ સારાં હોતાં નથી. માટે ઉત્તમપુસ્તકોમાંથી કેટલાંક પોતાની ધારણાને માફક આવે તેવાં વીણી કાઢી, તેમને લક્ષ્યપૂર્વક અને વારંવાર વાંચીને મનમાં રમાડી રાખવાં જોઈએ.”

આશા રાખીએ કે અમારાં પુસ્તકો તમારી ધારણાને માફક આવે.

મુનિ દવે

પ્રમુખ - વિચારવલોણું પરિવાર

ફોન : ૦૭૯-૨૬૭૫૧૩૫૭

જીવમાંથી શિવ થવાની સુષુપ્ત શક્તિ તો પ્રભુએ બધાંને આપી છે પણ કેટલાં લોકો તેનો ઉપયોગ કરે છે? વાલિયામાંથી વાલ્મીકિ કેટલા થયા? મોહનદાસમાંથી ગાંધીજી કેટલા થયા? જાતને પિછાણી **અહમ્ બ્રહ્માસ્મિ** કેટલાંએ કહ્યું?

આવા જ ભાવવાળું એક અંગ્રેજી પુસ્તક હાથમાં આવ્યું. **Hope for the Flowers: Trina Paulus**. સુંદર ચિત્રો સાથેનું પુસ્તક જોઈ લાગ્યું કે બાળકો માટે હશે. પણ ચાર જ પાના વાંચતા ખ્યાલ આવી ગયો કે આ અદ્ભુત પુસ્તક તો ચિંતન-મનન કરતા કોઈ પણ માણસ માટે હોઈ શકે. ઓછા શબ્દોમાં જીવનનું ગૂઢ રહસ્ય દર્શાવતું પુસ્તક દરેકનાં જીવનમાં પ્રેરક બની શકે તે ભાવે ભાષાંતરની સાથે થોડા મૌલિક વિચારો ઉમેરી ભાવાનુવાદનો આ પ્રયોગ કર્યો છે.

પોતાને ઓળખો અને પોતાની શક્તિઓને ઓળખો. ઈશ્વરે તમને અખૂટ તાકાત આપી છે. ઈશ્વર પાસે જોબો શું કામ માંગો છો? તમે તો દરિયાના હક્કદાર છો! જીવમાંથી શિવ થવા જ તમે અહીં આવ્યા છો. પૂર્ણ છો અને પૂર્ણ જ રહેવાનાં છો.

અસંતોષ તમારો સ્વભાવ નથી, તો આટલી દોડાદોડ, આટલી ભાગંભાગ, આટલી હુંસાતુંસી કેમ? આજના માનવીને પોતાની જિંદગી કાયમ અધૂરી કેમ લાગે છે? આટઆટલી સગવડો, આટઆટલું ભૌતિક સુખ અને વિજ્ઞાનની આટઆટલી પ્રગતિ છતાં માનવ ક્યાં છે? તે ચંદ્ર સુધી તો પહોંચ્યો પણ પોતાના દિલ સુધી ન પહોંચી શક્યો! **Facebook**ની મદદથી જોજનો દૂર રહેતાં મિત્રોને મળતો માનવ સામે જ બેઠેલાં કુટુંબીજનોથી તો દૂર જ રહ્યો!

જીવમાંથી શિવ બનવાની દિશામાં મને હરદમ આગળ કરતા મારા મિત્ર અને પતિ શ્રી રાજેશ કિકાણી તથા મારાં કુટુંબીજનોનો ખૂબખૂબ આભાર. સુંદર અને ભાવવાહી ચિત્રો માટે શ્રી કમલેશ મકવાણાનો આભાર. આ પુસ્તક વાંચી જીવમાંથી શિવ બનવાની દિશામાં તમે એક પગલું પણ માંડશો તો મારી મહેનત સફળ થઈમાનીશ. પ્રયત્ન તો કરશોને?

દર્શા કિકાણી

૦૯ ડિસેમ્બર, ૨૦૧૩

નામ : દર્શા રાજેશ કિકાણી

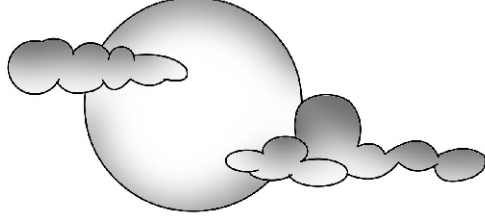
જન્મ : ૧૦-૦૮-૧૯૫૭, અમદાવાદમાં

અભ્યાસ : B.Sc., M.B.A., LLB, FCS, ACIS (London)

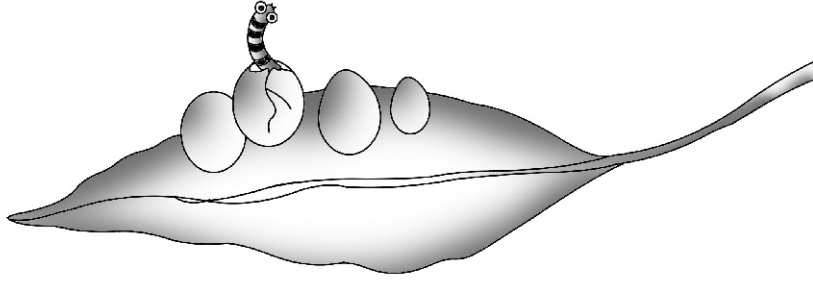
વ્યવસાય : ૧૭ વર્ષ કંપની સેક્રેટરી તરીકે વડોદરામાં પ્રેક્ટિસ કરી છે. બે વર્ષ રિલાયન્સ-ADAG - મુંબઈમાં વાઈસ પ્રેસિડેન્ટ લીગલના હોદ્દા પર કામ કર્યા બાદ હાલ તેઓ ગુજરાતી અને હિંદી ભાષાઓ શીખવવાના સોફ્ટવેર બનાવવામાં કાર્યરત છે.

શોખ : શાસ્ત્રીય સંગીત સાંભળવું, વાંચન, ચાલવું, તરવું અને મુસાફરી.

સંપર્ક : ૧૦, સંજયપાર્ક, સુંદરવન પાછળ,
સેટેલાઈટ રોડ, અમદાવાદ-૩૮૦૦૧૫
ફોન : ૬૫૧૨૪૮૪૩, ૯૮૨૫૪૮૨૮૪૬

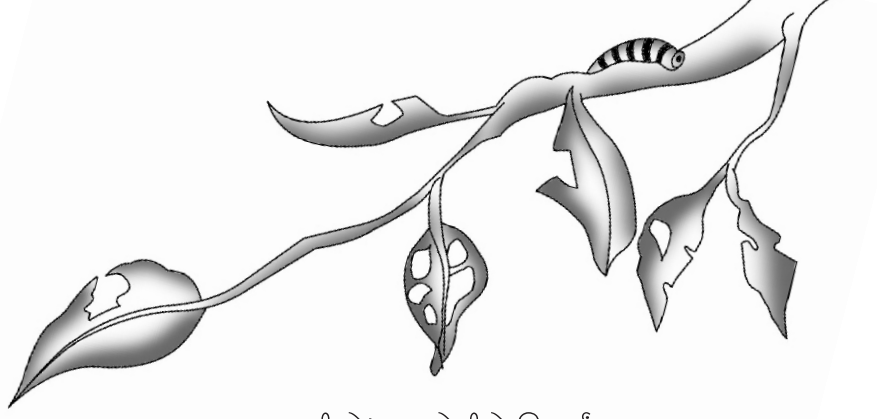

એકવાર એક ઈંડામાંથી ચટાપટાવાળી નાની ઇયળ નીકળી.
નામ એલું અલબેલી.

‘અરે! અહીં તો કેટલું સરસ છે! કેવો સૂર્યપ્રકાશ છે!
બધું લીલુંછમ છે.’ અલબેલી બોલી.

બહુ ભૂખ લાગી છે! અલબેલીએ વિચાર્યું.
તેણે તો પાન ખાવાનું શરૂ કર્યું ખાતી ગઈ,
ખાતી ગઈ, બસ ખાતી જ ગઈ. એક પાન,
બે પાન, ચાર પાન....તે તો મોટી થતી જ ગઈ!

રાતે ન વઘે એટલી દિવસે વઘે અને
દિવસે ન વઘે એટલી રાતે વઘે!

એક દિવસ તેને વિચાર આવ્યો :
જીવનમાં ખાવા અને વધવા સિવાય પણ
બીજું કંઈક હશે.

હવે તો ખાવાનો પણ કંટાળો આવે છે.

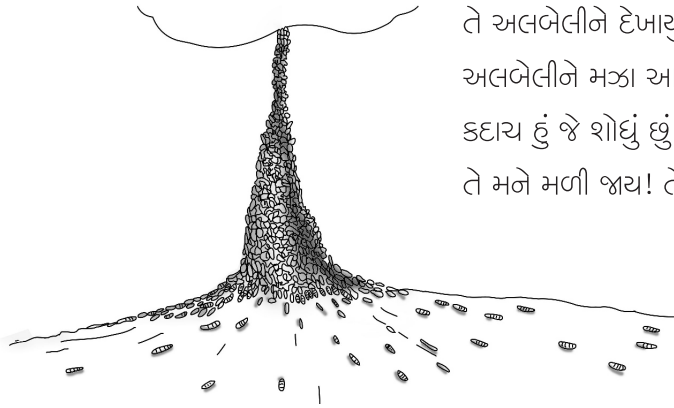

થોડા દિવસ પછી અલબેલીએ ઘણાં
જીવડાંઓને દોડાદોડ કરતાં જોયાં.
એક ઊંચા ઢગલા તરફ આગેફૂચ કરતાં હતાં.

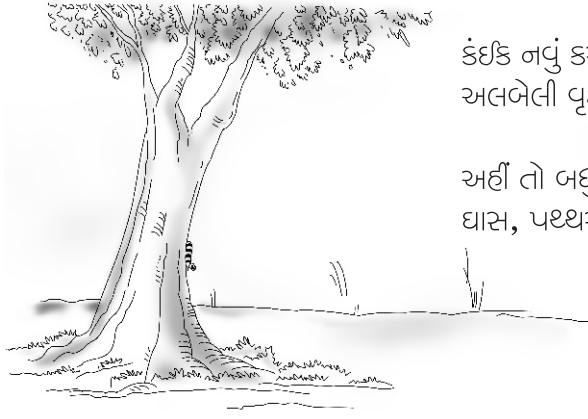
અલબેલી પણ એમની સાથે થઈ ગઈ.

ઢગલામાં તો એકબીજાને ઘડકે ચડાવતાં અને એકબીજાનાં
ટાંટિયા ખેંચતી અસંખ્ય ઈયળો અને જીવડાં હતાં. બધાં ટોચ
પર પહોંચવા મારામારી કરી રહ્યાં હતાં.

એટલી ભીડ હતી કે ટોચ પર શું છે
તે અલબેલીને દેખાયું જ નહીં.
અલબેલીને મઝા આવી ગઈ.
કદાચ હું જે શોધું છું
તે મને મળી જાય! તેણે વિચાર્યું.

(૯)

કંઈક નવું કરવાની શોધમાં
અલબેલી વૃક્ષ પરથી નીચે ઊતરી.

અહીં તો બધું જ નવું!
ઘાસ, પથ્થર, માટી ... બધું જ નવું.

બીજી ઈયળો અને બીજાં જીવડાં તો ઘણાં હતાં, પણ તે
બધાં બસ ખાવામાં જ મસ્ત હતાં. અલબેલીને મજા ન આવી.

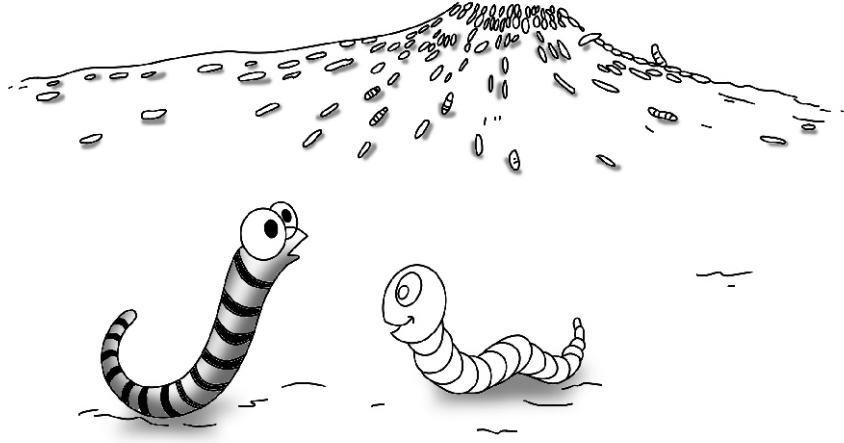
આ લોકોને પણ જીવન વિષે બહુ ખબર હોય તેમ લાગતું
નથી. એણે નિસાસો નાખ્યો.

સાથે ચાલતા એક જીવડાને તેણે પૂછ્યું : ‘આ બધું શું છે?’

‘મને પણ ખબર નથી.

બધાંને એટલી ઉતાવળ છે કે કોઈ પાસે સમજાવવાનો

સમય જ નથી.’ તેણે જવાબ આપ્યો.

‘પણ ટોચ પર શું છે?’ અલબેલીએ પૂછવાનું ચાલુ રાખ્યું.

‘કોઈને ખબર નથી, પણ કંઈક સરસ જ હશે.

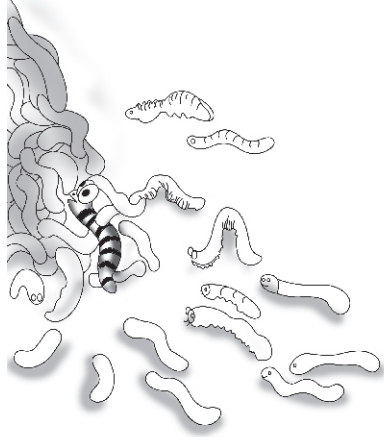
લોકો તો જ દોડતાં હશેને?

ચાલ, ફરી ક્યારેક મળીશું. અત્યારે મારી

પાસે વખત નથી.’

તેણે જવાબ આપ્યો ન આપ્યો ને પણ

ઉપાડ્યા. જોતજોતામાં તો તે ઢગલામાં ખોવાઈ ગયો.

અલબેલીમાં તો નવી શક્તિ આવી ગઈ.

આજુબાજુની ચહલપહલથી
તે પણ જોશમાં આવી ગઈ.
હવે વિચારવાનું શું?

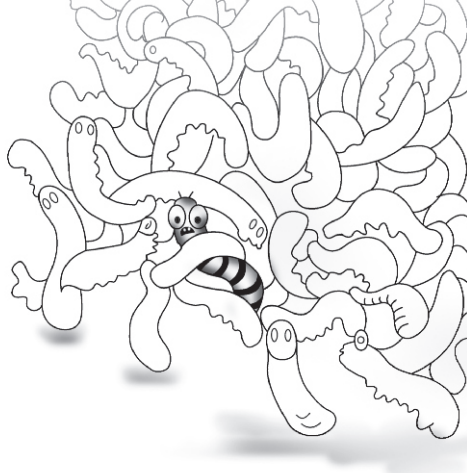
કદમ ઉપાડો!

ઢગલામાં તો શું કહેવું?

કોઈએ અલબેલીને ઘક્કા માર્યા
તો કોઈએ લાતો મારી !

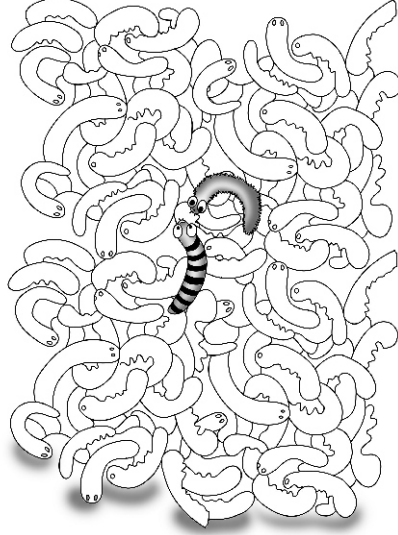
કોઈએ ટાંટિયા ખેંચ્યા તો
વળી કોઈએ કોણીઓ મારી!

અહીં તો બસ મારો કે મરો !

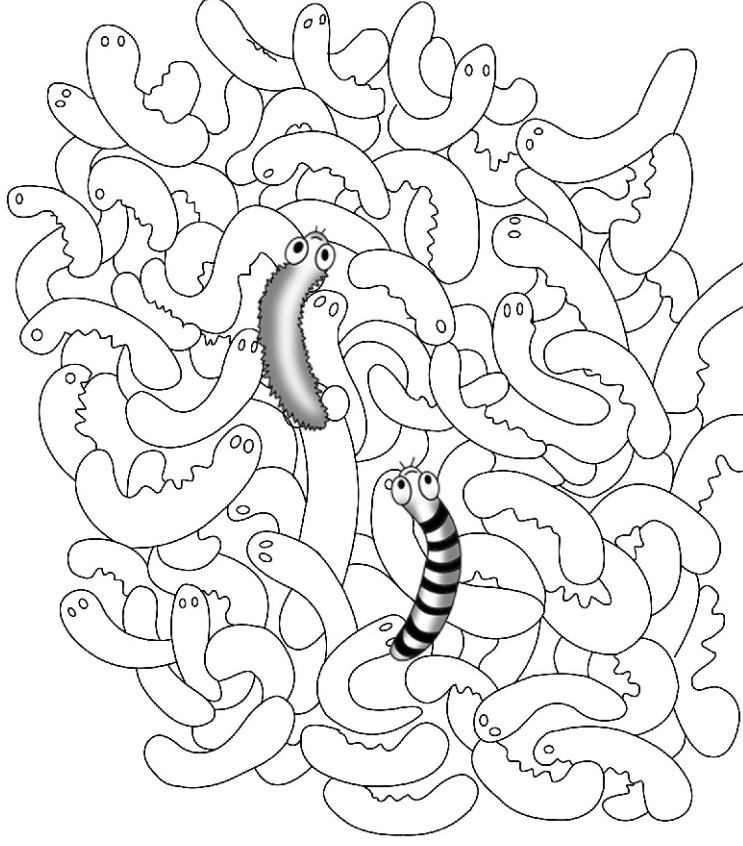
આસપાસ ઈયળ કે જીવડાં હતાં કે અડચણ અને ભય?
અલબેલી તો તે બધાંને જાણે તક અને પગથિયાં બનાવી
ઉપર ચડતી ગઈ.

એક જ ધૂનમાં અલબેલી આગળ ઘપવા માંડી. તેને
લાગ્યું કે પોતે જરૂર ક્યાંક તો પહોંચશે જ. પણ થોડા
દિવસમાં તો તે કંટાળી ગઈ.
તેને લાગ્યું કે જાણે તેનો વિકાસ અટકી ગયો હતો.

એટલામાં તો ટોળામાં એક પડછાયો નજીક આવતો દેખાયો.
તે રૂપલો હતો. બોલ્યો : ‘ટોચ પર શું છે? આપણે ક્યાં
જઈ રહ્યાં છીએ?’

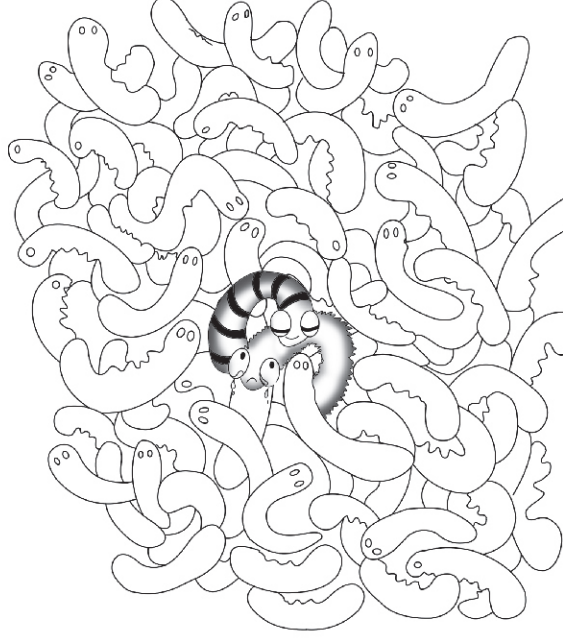
અલબેલીએ અકળાઈને કહ્યું : ‘મને શું ખબર?’ મારી
પાસે વિચારવાનો સમય ક્યાં છે?’ રૂપલો ફરી બોલ્યો :
શું કહ્યું? આપણે ક્યાં જઈ રહ્યાં છીએ?’

અલબેલી કંટાળીને ગણગણી : ‘મને ખબર નથી.’

રૂપલાએ સૂર પૂરાવ્યો : ‘મને પણ ખબર નથી. કેટલું શરમજનક!
બીજાં કોઈને પણ ખબર નથી, છતાં બધાં ચાલ્યાં જ રાખે છે!
કોઈને ચિંતા પણ નથી! હશે! આપણે ટોચથી હજી કેટલાં દૂર છીએ?’

અલબેલીએ નિશ્વાસ નાખી કહ્યું : ‘આપણે ટોચ પર નથી અને છેક
નીચે પણ નથી. એટલે વચ્ચે ક્યાંક હોઈશું. ‘ઓહ!’ રૂપલો બોલ્યો.
બંને ચાલતાં રહ્યાં.

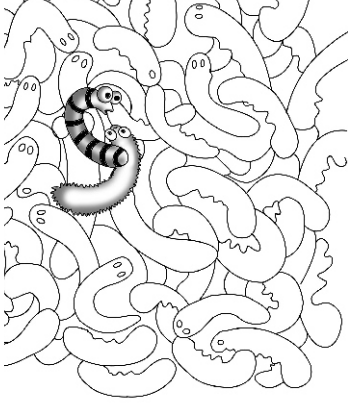

રૂપલાની આંખમાં આંસુ આવી ગયાં. અલબેલી પણ ગળગળી થઈ ગઈ.
બોલી : ‘હવે દિવસરાતની આ દોડધામ સહન નથી થતી.’

રૂપલો તો જાણે રાહ જ જોતો હતો ! બોલ્યો : ‘અલબેલી ! છોડને આ બધી
રઝળપાટ! હુંસાતુંસીની આ જિંદગીમાં કોઈ દમ નથી. તને મળ્યા પછી હું રોજ
મારી જાતને પૂછું છું કે શું આ જિંદગી છે?’

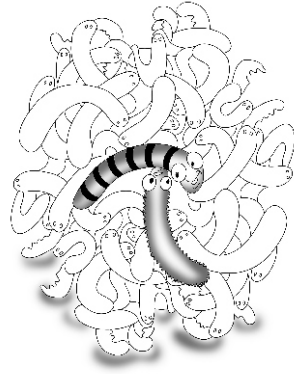
અલબેલી પણ આ જીવનથી થાકી હતી. આ દોડધામ તેને પણ નકામી લાગતી
હતી. રૂપલાને મળ્યા બાદ તેને પણ જીવન બદલાયેલું લાગતું હતું. તેનું દિલ
ઘડક ઘડક થતું હતું.

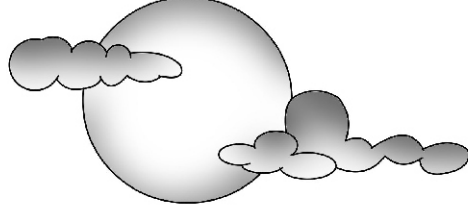
હવે ટોચ પર જવાની તાલાવેલી રહી ન હતી. ટોચ પર
જવાનો ઉત્સાહ પણ ઓસરી ગયો હતો. અલબેલી માની ગઈ.

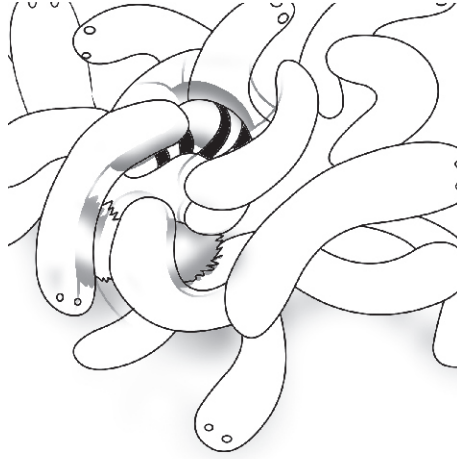
રૂપલાના આવવાથી અલબેલીને એક
સહારો મળ્યો હતો.
રૂપલા માટે અલબેલીને ફૂણી લાગણી
થઈ આવી હતી.
પણ તેનું ધ્યાન જરા ડગી ગયું હતું.
તેને થતું :
‘રૂપલાને પછાડીને તો આગળ કેવી રીતે
વધાય?’

રૂપલો અલબેલીનું બહુ ધ્યાન રાખતો.
તેની તો દુનિયા જ જાણે બદલાઈ ગઈ હતી.
પણ અલબેલી રૂપલાથી દૂર રહેવા લાગી.
એક દિવસ તો અલબેલીના આગળ વધવાના
એકમાત્ર માર્ગ પર રૂપલો આડો ઊભો હતો.
અલબેલીએ વિચાર્યું : ‘આજે તો હું કે તું!’
અલબેલી તેના માથા ઉપર ચઢીને આગળ તો
વધી પણ રૂપલાએ એવી રીતે તેની સામે
જોયું કે અલબેલીને બહુ ખેદ થયો. તેને
લાગ્યું : ટોચ પર જે હોય તે, આ યોગ્ય
નથી. અલબેલીએ રૂપલાને ધીમેથી કહ્યું :
‘મને માફ કરજે, દોસ્ત!’

અલબેલી ક્યારેક કહેતી : દોસ્ત ! આપણે ટોચની ઘણી નજીક છીએ.
એકમેકને મદદ કરીશું તો જલદી પહોંચી જઈશું. રૂપલો જવાબ આપતો :
‘હાસ્તો, કેમ નહીં! પણ બંને જાણતાં હતાં કે હવે તેમને ક્યાં તેની
પડી હતી?’

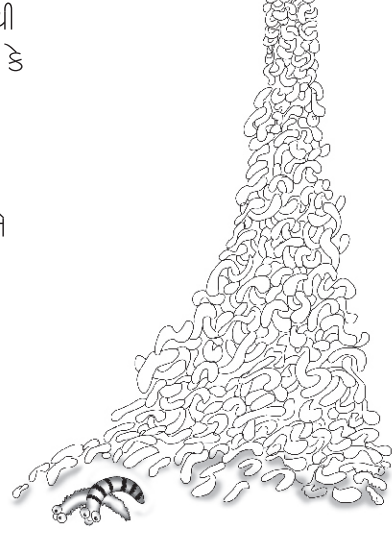
ટોળામાંથી છૂટાં પડતાં પણ કેટલાં હેરાન થયાં બંને! ભીડમાં શ્વાસ
રંધાઈ ગયો અલબેલીનો. રૂપલો પણ કચડાઈ ગયો. છેવટે એકમેકના
સહારે બંને હેમખેમ બહાર આવી ગયાં. એકમેકને એટલા જોરથી પકડી
રાખ્યા કે કોઈ વચ્ચે ના આવી શકે.

કંઈ કર્યા વગર લાંબા સમય સુધી બંને શાંતિથી
પડ્યાં રહ્યાં. તેમની ઉપરથી કોઈ જતું ન હતું કે
કોઈ તેમને લાત પાડી નહોતું મારતું.

આજસ મરડીને બંને ઊભાં થયાં.
જેયું તો ઈયળના મોટા ઢગલાની પાસે જ બંને
પડ્યાં હતાં.

રૂપલો બોલ્યો :
'અરે, અલબેલી ! દોસ્ત, કેમ છે ? '

અલબેલીએ તરત જ જવાબ આપ્યો :
'દોસ્ત, બહુ મઝામાં છું. તું કેમ છે ? '

ઢગલાથી દૂર ખુદી હવામાં આવીને લીલા ઘાસ પર ખાઈ-પીને
બંને આરામ કરવાં લાગ્યાં .

રૂ પલો અને અલબેલી સ્વર્ગનો આનંદ માણી રહ્યાં હતાં. થોડો સમય તો બધું જ સરસ ચાલ્યું. પણ ધીમે ધીમે, સમય જતાં, એકબીજાનો સાથ પણ હવે તેમને સામાન્ય થઈ ગયો.

એકબીજાની દરેક ટેવ અને લાગણીથી બંને પૂરેપૂરા પરિચિત થઈ ગયાં હતાં. કંઈ જ નવું નહીં. કંઈ જ અસામાન્ય નહીં. જીવન પાછું એક ઘરેડમાં ચાલવા માંડ્યું હતું

અલબેલી ક્યારેક વિચારતી કે જિંદગીમાં આનાથી વધુ કંઈક તો નવીન હશે, કંઈક તો વિશેષ હશે !

રૂપલો અને અલબેલી એકબીજાને ભેટીને સૂઈ ગયાં. આમ સાથે-સાથે રહેવાનું ક્યાં અને ભીડમાં પીસાવાનું ક્યાં? ભીડમાં કચડાઈને રહેવાં કરતાં આ સાથની તો લિજ્જત જ કંઈ ઔર હતી! બંને જણે જીવનમાં પહેલી જ વાર શાંતિની ઊંઘ લીધી.

સવારે ઊઠીને ફરી પાછાં ખુદ્દી હવામાં, લીલા ઘાસ પર ખાઈ-પીને આરામ!

મોજ, મઝા અને મસ્તી! ખાઓ, પીઓ અને લહેર કરો!

બંને જણ પ્રેમથી જિંદગી જીવવાં લાગ્યાં.

કોઈ મારો-કાપો નહીં અને
કોઈ રઝળપાટ નહીં.

બસ, પ્રેમ, શાંતિ અને આરામ!

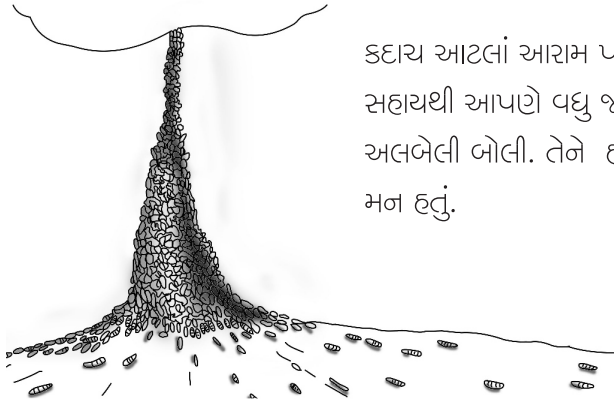
રૂ પલાને ખ્યાલ આવી ગયો હતો કે અલબેલી અસ્વસ્થ હતી, બેચેન હતી.
તે અલબેલીને ખુશ કરવા ખૂબ પ્રયત્નો કરતો.

તેનું દિલ બહેલાવવા ક્યારેક યાદ પાડ કરાવતો : ‘આપણે કેટલાં સુખી છીએ!
યાદ કર પહેલાની ભાગ-દોડ. કેટલો સ્વળપાટ આપણે સહન કર્યો છે !’

અહીં કેટલી શાંતિ છે!

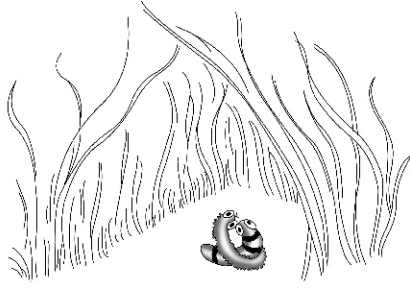
‘પણ ટોચ પર શું હશે તે હજી આપણને
ખબર નથી. આપણે અટકી જઈને ભૂલ તો
નથી કરીને?’

કદાચ આટલાં આરામ પછી અને એકબીજાની
સહાયથી આપણે વધુ જલદી ઉપર જઈ શકીશું.’
અલબેલી બોલી. તેને હજી ટોચ પર જવાનું
મન હતું.

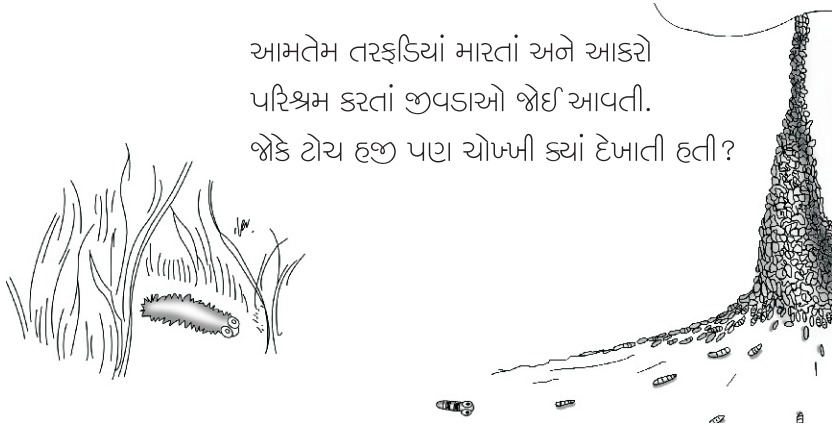
આપણી પાસે એટલું સરસ ઘર છે, આપણે પ્રેમથી રહીએ છીએ ...
શું એટલું જ પૂરતું નથી?

ઢગલામાં અથડાતાં જીવડાઓ પાસે આમાંનું કંઈ જ નથી!
રૂપલો સંતોષથી અલબેલીને સમજાવતો. તે સમજતી પણ ખરી.

થોડો સમય બધું બરાબર ચાલતું અને વળી પાછી અલબેલી બેચેન બની જતી.

અલબેલીની બેચેનીથી તેમનું જીવન ખોરંભે પડવા લાગ્યું.
અલબેલી ઘણી વાર પેલા ઢગલા પાસે આંટો મારી આવતી.

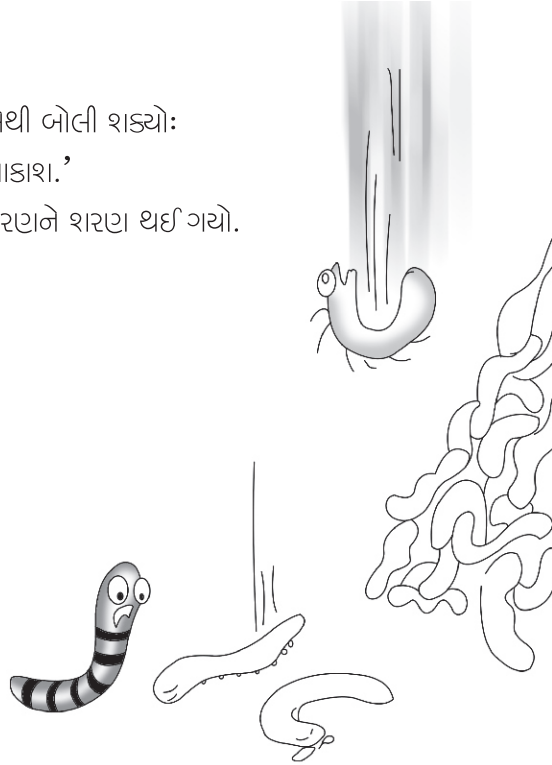
આમતેમ તરફડિયાં મારતાં અને આકરો
પરિશ્રમ કરતાં જીવડાઓ જોઈ આવતી.
જોકે ટોચ હજી પણ ચોખ્ખી ક્યાં દેખાતી હતી?

એક વાર પેલા ઢગલા પાસે આંટો મારતી અલબેલીએ ત્રણ જોરદાર
ઘબાકા સાંભળ્યા.

ત્રણ મોટાં જીવડાંઓ ટોચ ઉપરથી છેક નીચે પછડાયાં હતાં.
બે તો પડતાંની સાથે જ મરણને શરણ થઈ ગયાં હતાં,
પણ એક હજી થોડો હાલતો હતો.

અલબેલીએ તેની પાસે જઈ ધીમેથી પૂછ્યું :
‘શું થયું, હું કંઈ મદદ કરી શકું?’

પેલો માત્ર બે-ચાર શબ્દો ધીમેથી બોલી શક્યો:
‘ફક્ત પતંગિયા.....ટોચ..... આકાશ.’
તેને હાંફ ચડી અને તે પણ મરણને શરણ થઈ ગયો.

બેબાકળી અલબેલી ઘરે પહોંચી. તેણે સ્વપ્નને બધી વાત કરી.
ટોચ પરથી નીચે ફંગોળાયેલ ત્રણ જીવડાં અને એક જીવડાનો જાદુઈ
સંદેશ. બંને શોકમાં ગરકાવ થઈ ગયાં.

પેલા જાદુઈ શબ્દોનો અર્થ શું હશે તે વિચારવાં લાગ્યાં.
શું જીવડાં છેક ટોચ પરથી પડ્યાં હશે?
કોઈએ ઘડ્ઠો માર્યો હશે?

છેવટે અલબેલીએ પોતાનો ઇરાદો જાહેર કર્યો : ‘ટોચ પર શું છે તે મારે
જાણવું તો પડશે જ ! રૂપલા, તું મારી સાથે આવીશ? મને મદદ કરીશ?’

રૂપલો મનમાં ને મનમાં મૂંઝાતો રહ્યો. તે અલબેલીને પ્રેમ કરતો હતો.
અલબેલી આગળ વધે, તેની પ્રગતિ થાય તેવી તેની ઈચ્છા હતી.

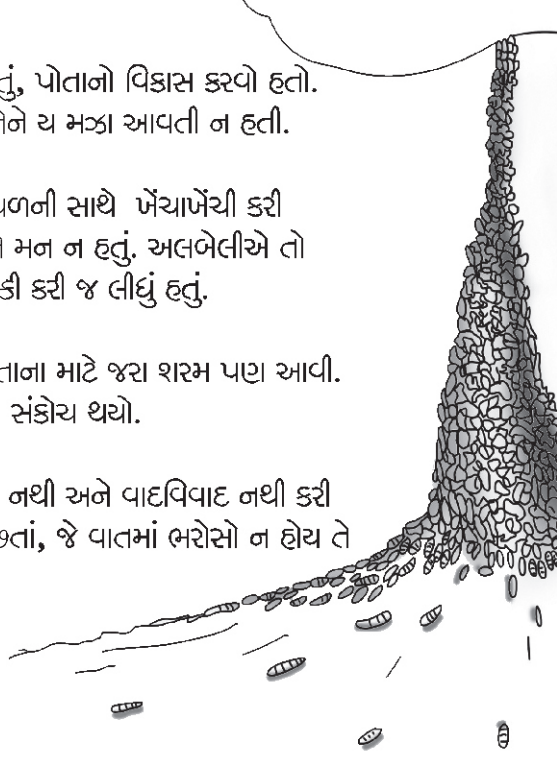
પણ ટોચ પર ચઢવા માટે એટલો ઉત્પાત કરવાની રૂપલાની તૈયારી ન હતી.

રૂપલાને પણ આગળ વધવું હતું, પોતાનો વિકાસ કરવો હતો.
ખાઈ-પીને બેસી રહેવાની હવે તેને ચ મજા આવતી ન હતી.

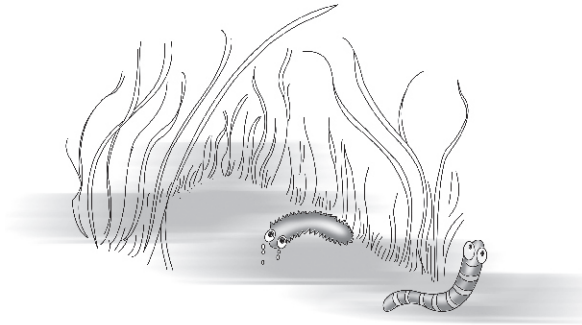
પણ બીજાં જીવડાંઓ અને ઇંધણની સાથે ખેંચાખેંચી કરી
ઢગલાની ટોચ પર ચઢવાનું તેને મન ન હતું. અલબેલીએ તો
ઢગલાની ટોચ પર ચઢવાનું નક્કી કરી જ લીધું હતું.

એક ક્ષણ માટે તો રૂપલાને પોતાના માટે જરા શરમ પણ આવી.
અલબેલીને ના કહેતા પણ તેને સંકોચ થયો.

પોતે અલબેલી જેટલો હોશિયાર નથી અને વાદવિવાદ નથી કરી
શકતો એવો ક્ષોભ પણ થયો. છતાં, જે વાતમાં ભરોસો ન હોય તે
કરવાનું તેને મન પણ ન હતું.

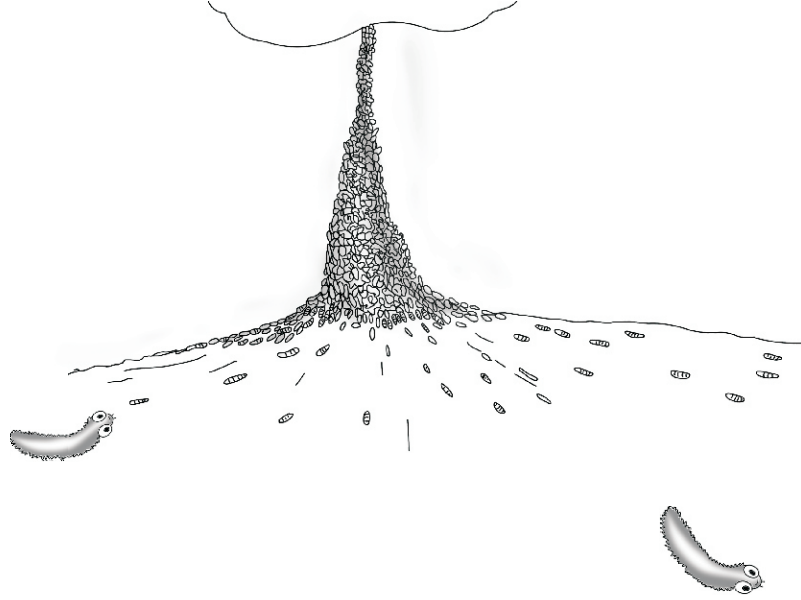

રૂપલો અલબેલીને અસીમ પ્રેમ કરતો હતો. પણ, રોજના એ
રઝળપાટમાં જોડાવાનું તેને બિલકુલ મન ન હતું. તેણે ભારે હૈયે
અલબેલીને વિદાય કરી.

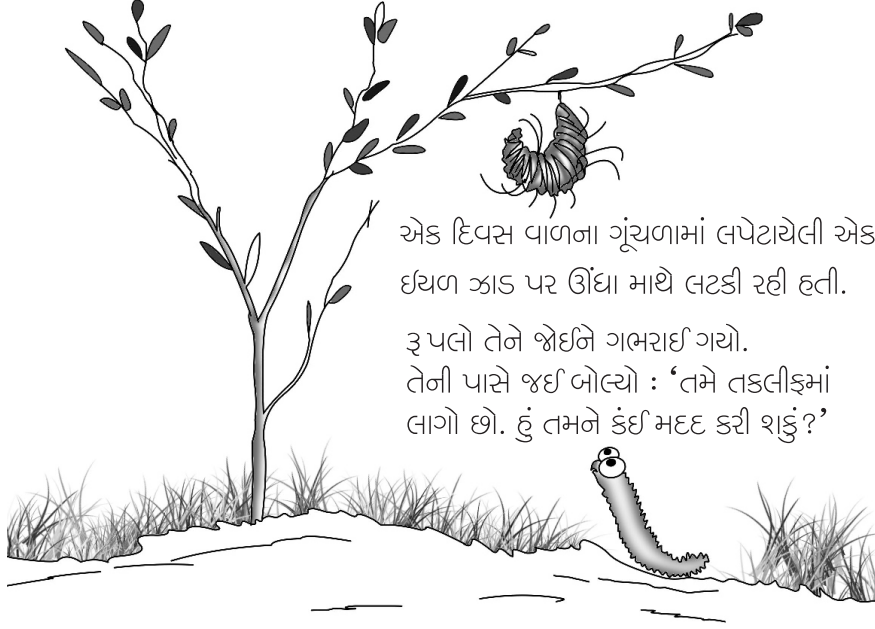
અલબેલી વગર રૂપલો સાવ એકલો થઈ ગયો હતો. તે રોજ ઢગલા સુધી જતો, અલબેલીની રાહ જોતો અને રાત પડતાં નિરાશ થઈ પાછો આવતો.

તેને થોડો સંતોષ પણ થતો કે અલબેલી હારીને પાછી નથી આવી ગઈ. અલબેલી હારીને જો આમ પાછી આવત તો તેને કેટલું દુઃખ થાત? અને રૂપલાને તો તેથી ચ વધુ દુઃખ થાત!

રોજરોજ આમ રાહ જોવા કરતાં કંઈક કરવું સારું. રૂપલાએ વિચાર્યું. હું શું કરી શકું? દુનિયા હરઘડી બદલાતી રહે છે.

મારા વિકાસનો ક્યાંક કોઈ માર્ગ તો જરૂર હશે. કંઈ ન સૂઝતાં સ્વપ્નો પાછો ઘેર ગયો.

એક દિવસ વાળના ગૂંચળામાં લપેટાયેલી એક ઇયળ ઝાડ પર ઊંઘા માથે લટકી રહી હતી.

૩ પલો તેને જોઈને ગભરાઈ ગયો.
તેની પાસે જઈ બોલ્યો : ‘તમે તકલીફમાં
લાગો છો. હું તમને કંઈ મદદ કરી શકું?’

જવાબ મળ્યો : ‘ના, દોસ્ત! કોઈ તકલીફ નથી.
પણ, પતંગિયું બનવા મારે આમ તો કરવું જ પડે.’

૩ પલો તો તે સાંભળતાં જ સાવધ થઈ ગયો.
‘પતંગિયું? તે શું છે? તે શું કરી શકે છે?’

‘અરે! તારો તો જન્મ જ પતંગિયું બનવા થયો છે! પતંગિયું તો પોતાની સુંદર પાંખોથી આખા આકાશમાં ઊડી શકે. ઘરતીને આકાશથી જોડી શકે! તે તો ફૂલનું અમૃત એટલે કે મધ જ પીએ અને એક ફૂલથી બીજાં ફૂલ પર ઊડાડી કરી મૂકે. તેની ઊડાડીડથી એક ફૂલનો પ્રેમ અને બીજાં બીજાં ફૂલ સુધી પહોંચાડે.’ ૩ પલો તો આ નવી મિત્રને સાંભળતો જ રહ્યો. ‘પતંગિયા વગર જગતમાં ફૂલો પણ ઓછાં થઈ જાય!’

રૂપલો તો વિચારમાં ગરકાવ થઈ ગયો. ‘હું કેમ માનું કે મારામાં પતંગિયું બનવાની તાકાત છે? હું તો સાવ સામાન્ય જીવડું છું ! હું પતંગિયું બનું કેવી રીતે?’ ચિંતિત સ્વરે રૂપલો બોલ્યો.

‘પતંગિયું બનવાની તારી ઈચ્છા એટલી પ્રબળ હોવી જોઈએ કે તારી આજની જિંદગી તું સમર્પિત કરી દે!’ ગૂંચળાવાળી નવી મિત્ર બોલી.

‘એટલે મરી જવાનું?’ રૂપલાને ઢગલાની ટોચ પરથી નીચે ફંગોળાયેલ ત્રણ જીવડાં યાદ આવ્યાં.

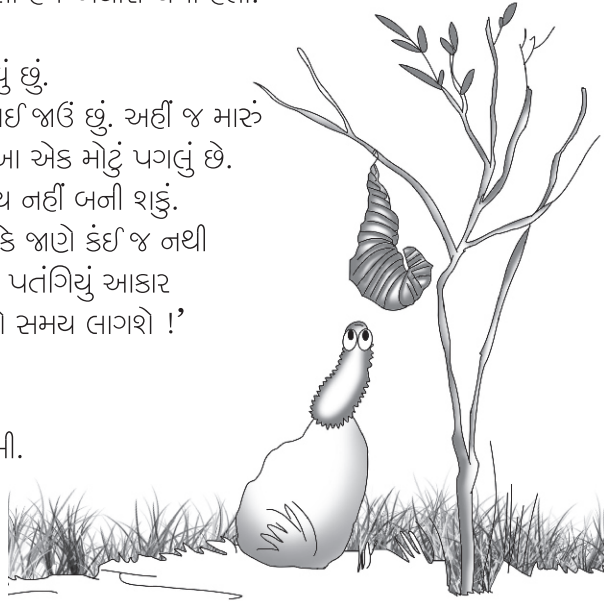
‘હા અને ના બંને! તને લાગશે કે તું મરી રહ્યો છે પણ ખરેખર તો તું બદલાઈ રહ્યો હોઈશ. તારામાંનો તું સાચે જ જીવતો રહેશે. જીવન બદલાઈ જશે પણ જતું નહીં રહે.’

‘પતંગિયું બન્યા વગર જ જે ઈચ્છા મરી જાય છે તેના કરતાં આ સારું નહીં?’

‘હું પણ પતંગિયું બનવાનો નિશ્ચય કરું તો મારે શું કરવું પડે?’ રૂપલો હવે અઘીરો થયો હતો.

‘મને જો. હું કોશેટો બનાવું છું.
જાણે અંદર ને અંદર સંતાઈ જાઉં છું. અહીં જ મારું
રૂપ બદલાશે. જીવનનું આ એક મોટું પગલું છે.
હું હવે પાછી ઈચ્છા કર્યારેય નહીં બની શકું.
ક્યારેક લાગશે પણ ખરું કે જાણે કંઈ જ નથી
થઈ રહ્યું. પણ, ઘીમેઘીમે પતંગિયું આકાર
લઈ રહ્યું હશે. બસ, થોડો સમય લાગશે !’

પતંગિયું બનવા તૈયાર
નવી મિત્ર વિશ્વાસથી બોલી.

‘અને હા, પતંગિયું બન્યા પછીની જિંદગી તો અદ્ભુત હશે! ઇચળની જિંદગી સાથે તો કોઈ સરખામણી જ નહીં!’

‘આકાશમાં વિહારવાની પૂરી સ્વતંત્રતા. ન કોઈ મારામારી કે ન કોઈ ખેંચાતાણી!’
નવી મિત્ર બોલતી જ રહી અને રૂપલો સાંભળતો જ રહ્યો.

લાવ, હું અલબેલીને શોધી લાવું. આવી સુંદર જિંદગીમાં અલબેલી તો જોઈએ જ.

પણ તે તો આ ઢગલામાં ક્યાં હશે?

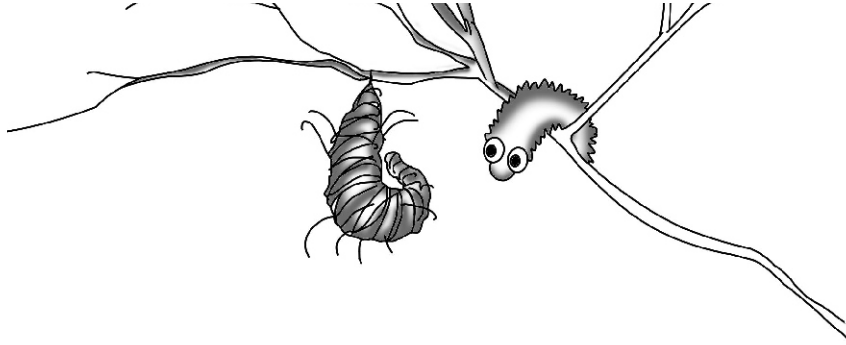
હું તેને કેવી રીતે શોધીશ?

રૂપલાને દુઃખી જોઈ નવી મિત્ર બોલી : ‘જરાય દુઃખી ન થઈશ, દોસ્ત!
તું પતંગિયું બની જઈશ પછી આકાશમાં છૂટથી ઊડી શકીશ. પછી
પ્રેમથી તારી અલબેલીને શોધજે. અને તને પતંગિયું બનેલું જોઈ તેને
પણ પતંગિયું બનવાની પ્રેરણા મળશે.’

રૂપલો સંતાપ કરવા લાગ્યો. અલબેલી પાછી આવે ને
હું ના હોઉં તો શું થશે?

તે મને ઓળખે જ નહીં તો શું થશે?
અને તેને પતંગિયું નહીં થવું હોય તો શું થશે?
હું આમ જ રહું તો અલબેલી મને ઓળખશે તો ખરી.
અમે સાથે હરીફરી શકીશું, મોજ-મસ્તી
કરી શકીશું, પ્રેમ કરી શકીશું. ને કોશેટા ઝાડ પર ઊંઘા લટકી શું કરવાના?

કેવી જિંદગી જીવવાના?
આ એક જ જિંદગી મળી છે તેમાં આવું સાહસ કરાય? કદાચ પતંગિયું ન
બનાય તો?

આ બાજુ નવી મિત્ર તો કોશેટામાં લપેટાતી જતી હતી. તેને તો પૂરો
વિશ્વાસ હતો આવનારી નવી જિંદગીમાં. એ જ આશા અને
વિશ્વાસથી તો તે મોટા પ્રલોભનોથી અને જીવડાંઓના ઢગલાથી દૂર
રહી શકી હતી.

તેને તો પતંગિયું બનવું જ હતું.

નવી મિત્ર તો રેશમી તારના કોશેટામાં લપેટાતી
જતી હતી. છેક છેલ્લે પહોંચી ત્યારે રૂપલાને
પ્રેમથી કહેતી ગઈ: ‘તું સુંદર પતંગિયું બનીશ.
હું તારી રાહ જોઈશ. જલદી આવજે!’ તેણે
પોતાની જાતને કોશેટામાં પૂરેપૂરી વણી લીધી.

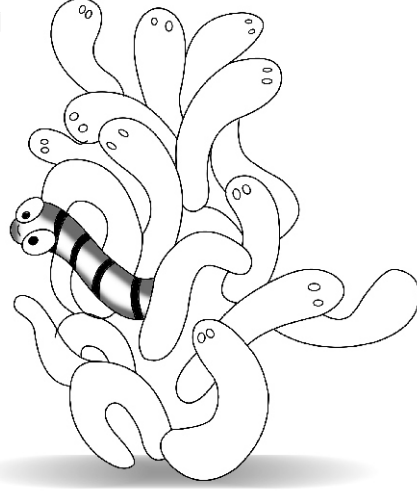
રૂપલાએ પતંગિયું બનાવવાનું જોખમ ખેડવાનું નક્કી કરી લીધું.
થોડી હિંમત રહે તે માટે તેણે પોતાનો કોશેટો નવા મિત્રના કોશેટાની
નજીક બનાવવો શરૂ કર્યો.

અરે! મને ખબર પણ ન હતી કે હું કોશેટો બનાવી શકું છું!
લાગે છે કે હું સાચા માર્ગે છું.

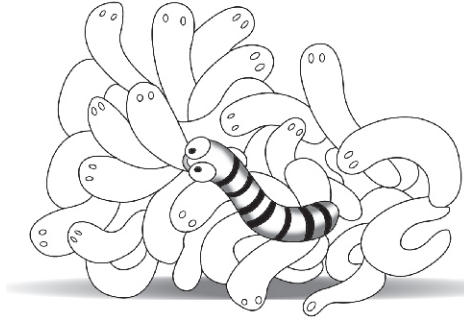
જો હું કોશેટો બનાવી શકું તો પતંગિયું પણ બની જ શકું!
રૂપલાએ ઉત્સાહથી વિચાર્યું.

આ વખતે અલબેલીનો વિકાસ ઝડપી હતો.
આરામ કાર્ય બાદ તેનામાં વધુ શક્તિ અને
જોશ હતાં.

તેણે શસ્ત્રાતથી નક્કી જ કર્યું હતું :
આ વખતે તો ટોચ પર પહોંચવું જ છે!
તે બીજાં જીવડાંઓથી થોડી દૂર જ રહેતી.
એક જ વારનો અનુભવ પૂરતો હતો!
રૂપલાને તે ક્યાં ભૂલી શકી હતી?
બને ત્યાં સુધી તે રૂપલાની કોઈ વાત
ચાદ જ ના કરતી.

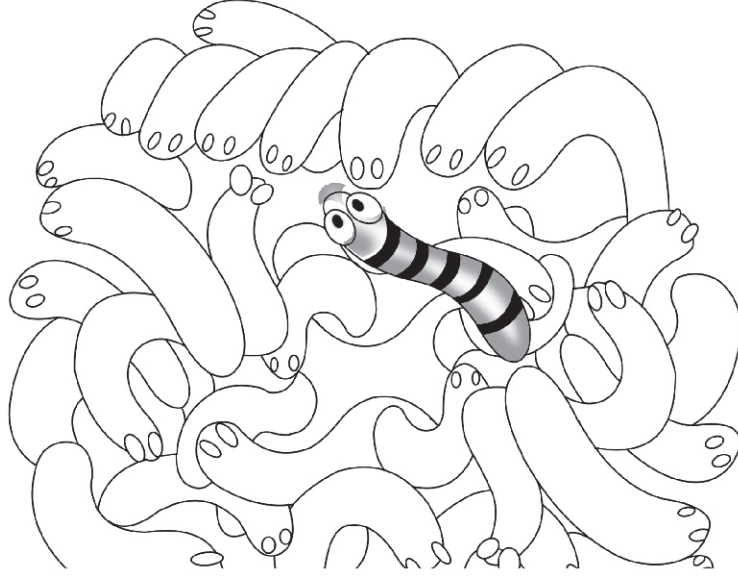
પણ, એમ રૂપલાને ભૂલી જવો સહેલો થોડો હતો?
ગુસ્સો કે પ્રેમ જેવી લાગણીઓથી તે દૂર જ રહેતી.
બસ, કામથી કામ રાખી તે આગળ ઘપતી ગઈ.

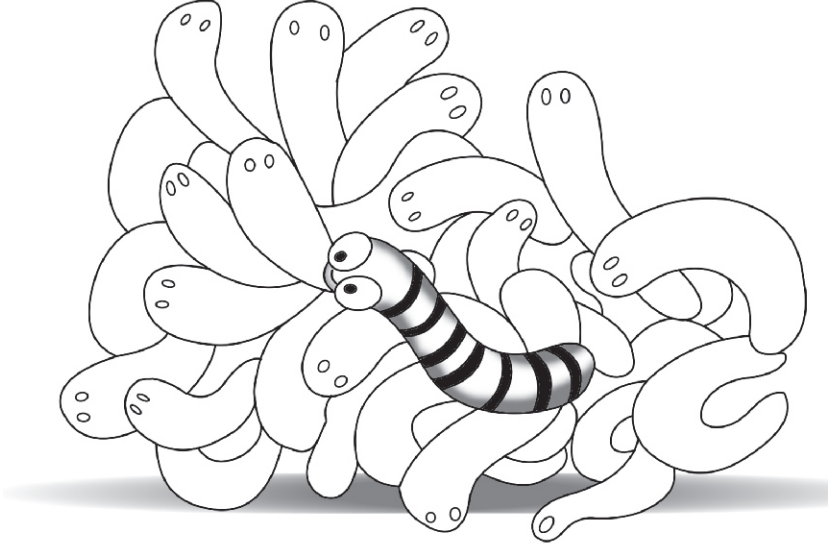
બીજાં જીવડાંઓને અલબેલી મહેનતુ નહીં પણ લાગણીશૂન્ય અને નિષ્ઠુર લાગતી.
જોકે અલબેલીને કોઈ સાથે વેર ન હતું, કોઈ સાથે હરીફાઈ પણ ન હતી. ટોચ પર
પહોંચવા જે કરવું પડે તે કરવા એ તૈયાર હતી. કોઈ ફરિયાદ કરતું તો તેનો જવાબ
સ્પષ્ટ હતો : ‘તમે સફળ ન થાઓ તો તેનો દોષ મને ન આપશો. જીવન બહુ કપરું
છે! ઈરાદા મજબૂત રાખજો! કાચા પડ્યા તો ગયા જ જાણજો!’

અને અંતે એક દિવસ અલબેલી ટોચ પર પહોંચી જ ગઈ! તેની મહેનત ફળી હતી. પણ ટોચ પર પહોંચતા સુધીમાં તો તે થાકી ગઈ હતી. ત્યાં તો જાણે બધું જ સ્થિર હતું. બિલકુલ સ્થગિત. કોઈ હલનચલન નહીં. બધાં પોતપોતાની જગ્યા પકડીને બેઠાં હતાં. કોઈ પણ રીતે પોતાનું સ્થાન સાચવવામાં જ સૌ વ્યસ્ત હતાં. બધી જ આવડત જાણે જગ્યા સાચવવામાં વપરાઈ ગઈ હતી!

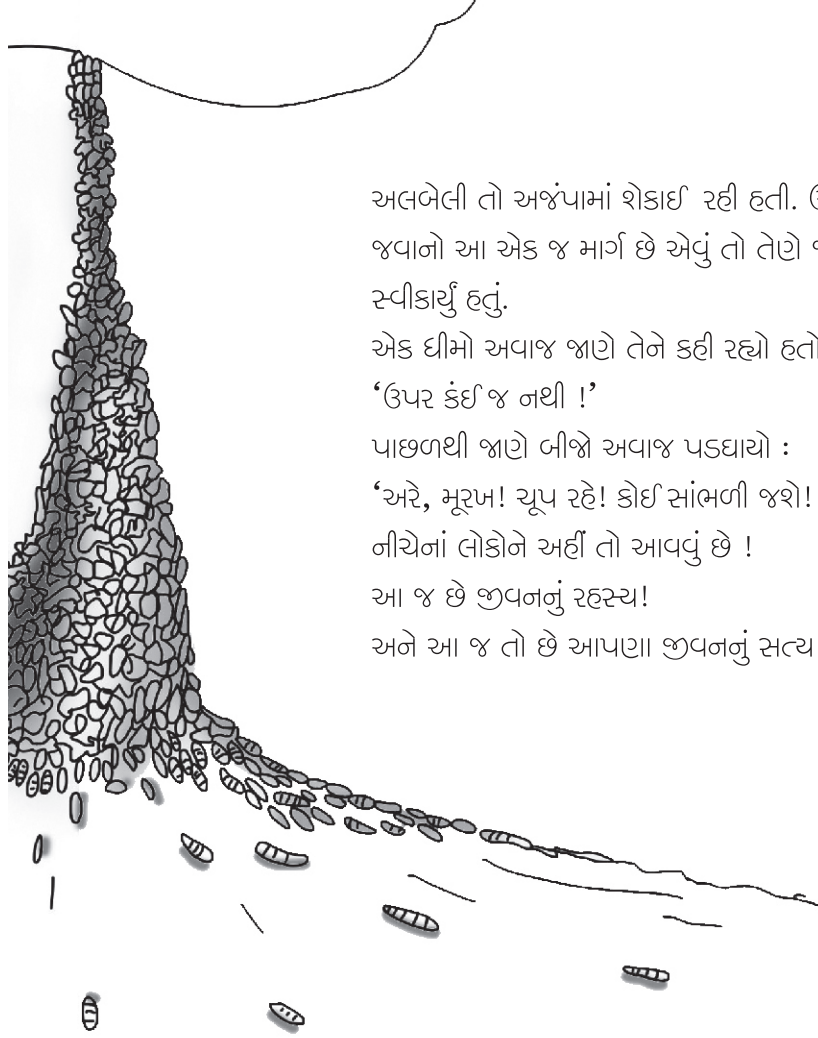
એકબીજા સાથે ન કોઈ વાર્તાલાપ, ન કોઈ સંવાદ કે ના કોઈ લાગણીનું પ્રદર્શન. અલગ પ્રકારના કોશેટામાં જીવતા હતાં બધાં! એકબીજાની સાથે સાથે છતાં એકબીજાથી અલગ અલગ!

એક દિવસ અલબેલીને એક અવાજ સંભળાયો : ‘થોડાકને પાડ્યા સિવાય હવે આગળ જવાશે નહીં! ઘક્કો મારો કોઈને.’ અલબેલી તો હચમચી ગઈ. ઘક્કા ઉપર ઘક્કા! બૂમાબૂમ અને ચિચિયારીઓ! કેટલાંય જીવડાંઓ ઉપરથી નીચે હોમાઈ ગયાં ! થોડીવારે શાંતિ થઈ. સ્મશાનવત શાંતિ. ભીડ ઓછી થવાથી ઉજાસ થોડો વધ્યો હતો. થોડી રાહત પણ થઈ હતી. ઉપરથી દબાણ પણ ઘટ્યું હતું.

અરે! તો આ છે ઢગલાની કરામત! ગૂઢ જ્ઞાન લાઘતાં અલબેલી તો હેબતાઈ જ ગઈ. પેલાં ત્રણ જીવડાં તેને યાદ આવ્યાં. તેને ખ્યાલ આવી ગયો કે ઢગલામાં અંતે શું થાય છે.

અલબેલી તો અજંપામાં શેકાઈ રહી હતી. ઉપર
જવાનો આ એક જ માર્ગ છે એવું તો તેણે જ
સ્વીકાર્યું હતું.

એક ધીમો અવાજ જાણે તેને કહી રહ્યો હતો :

‘ઉપર કંઈ જ નથી !’

પાછળથી જાણે બીજો અવાજ પડઘાયો :

‘અરે, મૂરખ! ચૂપ રહે! કોઈ સાંભળી જશે!

નીચેનાં લોકોને અહીં તો આવવું છે !

આ જ છે જીવનનું રહસ્ય!

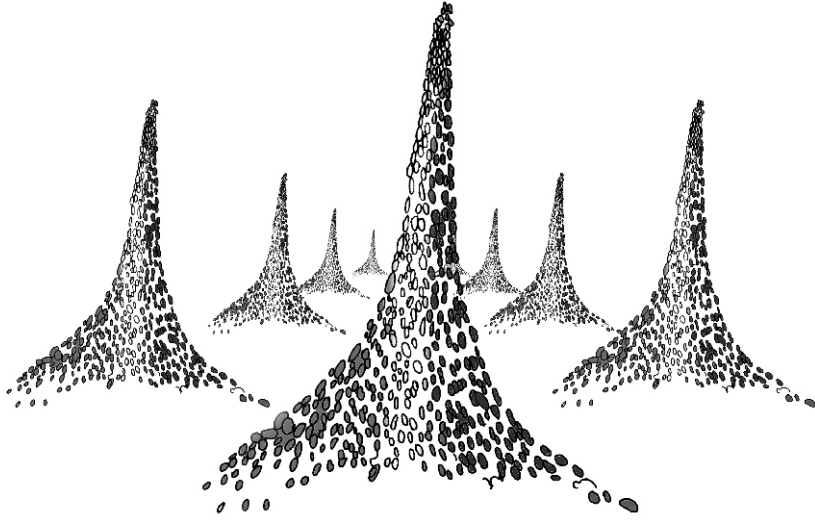
અને આ જ તો છે આપણા જીવનનું સત્ય!’

અલબેલી તો થીજી જ ગઈ. આટલા ઉપર અને છતાં જરાય

ઉપર નહીં! ટોચ તો નીચેથી જ સારી લાગતી હતી! ડુંગરા તો દૂરથી જ રળિયામણા!

જાણે કોઈ અલબેલીને કહી રહ્યું હતું : ‘જો, આપણા જેવો આ રહ્યો બીજો ઢગલો!
અને પેલો ત્રીજો, પેલો ચોથો.... આવા તો અનેક ઢગલા છે!’
અલબેલીને હવે ઘણું બધું ચોખ્ખું દેખાતું હતું.

હજારો ઢગલા અને લાખો ઇંચળો અને જીવડાં! બધાં દોડાદોડ કરી રહ્યાં હતાં.
એ જ મારો-કાપો, એ જ હુંસાતુંસી, એ જ લડાલડી..... તે રડવા જેવી થઈ ગઈ.
આ બધાંમાં હું ક્યાં? આમાં મારી હસ્તી શું? મારું અસ્તિત્વ ક્યાં?

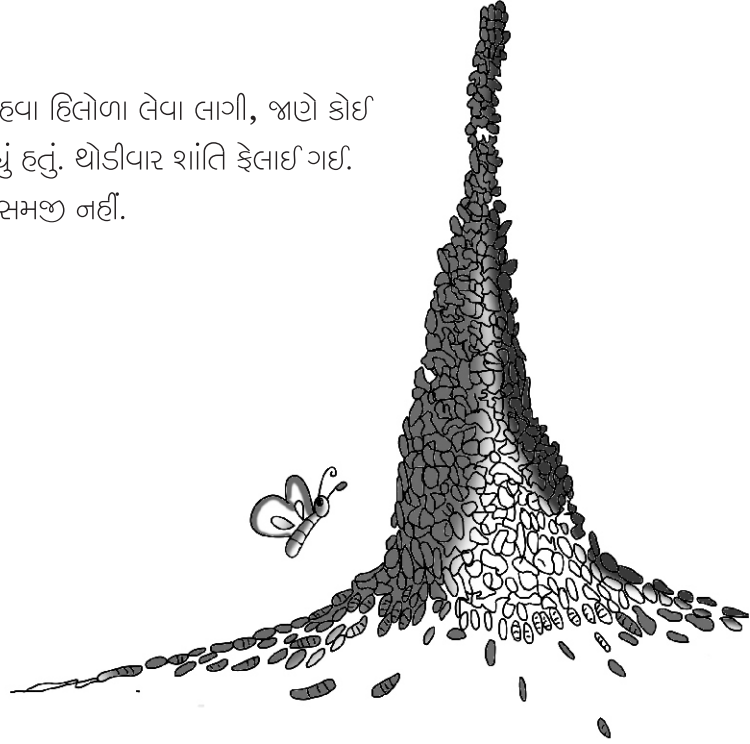
તેને અચાનક રૂપલાની યાદ આવી ગઈ.
તે સ્વગત બોલી : ‘દોસ્ત, રૂપલા !
તું મારાથી વધુ જાણતો હતો. તું કદાચ સાચો હતો.’

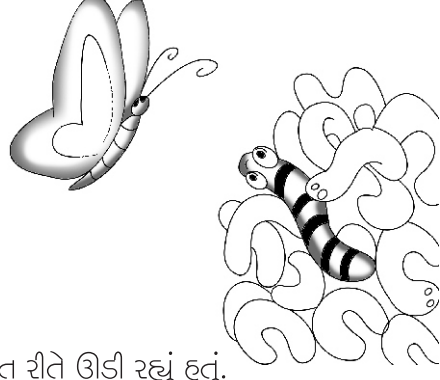
‘તારામાં રાહ જોવાની હિંમત પણ હતી. કાશ કે હું તારી સાથે જ
રહી હોત!’ અલબેલીએ નીચે ઊતરવાનો વિચાર કર્યો. વળી
અટકી ગઈ. ખાલી હાથે નીચે જઈશ તો મૂંઝવણ ઠરીશ.
વિચારતી હજી તે અસમંજસમાં હતી.

કંઈક વિચારે અને અનુસરે ત્યાં તો અલબેલીની
આસપાસ પાછી ચહલપહલ થવા લાગી. ‘એક ઘડ્ડા
ઔર દો’ વિચારી નીચેનાં જીવડાંઓ ઉપર આવવાનો
છેલ્લો મરણતોલ પ્રયત્ન કરી રહ્યાં હતાં.
એક એક ઘડ્ડાની સાથે ટોચ પરનાં જીવડાં
પોતાની પકડ વધુ ને વધુ મજબૂત બનાવતાં હતાં.

નીચેથી એક બોલ્યો : ‘આપણે બધાં સાથે મળી એક
જોરદાર ઘડ્ડો મારીએ.
ઉપરનાં જીવડાંઓ આપણને કાયમ માટે
નીચે જ ન રાખી શકે!’

અચાનક ઠંડી હવા હિલોળા લેવા લાગી, જાણે કોઈ
પંખો નાંખી રહ્યું હતું. થોડીવાર શાંતિ ફેલાઈ ગઈ.
અલબેલી કંઈ સમજી નહીં.

તેણે ઘાર પર આવી ડોકું બહાર કાઢ્યું.
પાંખવાળું એક સુંદર જીવડું હવામાં મુક્ત રીતે ઊડી રહ્યું હતું.
ક્યારેક ઢગલાની આસપાસ આવતું તો ક્યારેક આકાશમાં ઊડતું.
અલબેલી તો તેને જોઈ આશ્ચર્યચકિત થઈ ગઈ.
ઢગલામાં ચઢ્યા વગર એટલું ઊંચે કેવી રીતે ઊડતું હશે ?

અલબેલી વિચારવા લાગી.

પેલું સુંદર જીવડું ફરી એકવાર ઢગલાની આસપાસ આવ્યું. અલબેલીએ તેની સામે જોયું તો જાણે તે તો અલબેલીને ઓળખતું હતું!

પોતાનો પગ પકડી તેને બહાર નીકળવાનો ઇશારો કરતું હતું. અલબેલીએ ગભરાઈને તેનો પગ પકડ્યો જ નહીં.
પેલું સુંદર જીવડું જરા દુઃખી થઈ ગયું. તેણે અલબેલીની આંખોમાં આંખ પરોવી.

અલબેલીનાં મનમાં એક અકલ્પ્ય આનંદની લાગણી થઈ આવી. તેને પેલા શબ્દો યાદ આવ્યા :
‘ફક્ત પતંગિયા...ટોચ.... આકાશ.’

શું આ પતંગિયું હતું?
અને એટલે આ ટોચ હતી?

અલબેલી હજી કંઈ સમજી શકતી ન હતી.

તેને રહી રહીને પતંગિયાની આંખો દેખાયા કરતી હતી. જાણે રૂપલાની આંખો હતી

એ. કેટલો પ્રેમ હતો એ આંખોમાં? શું હું એ પ્રેમને લાયક છું?

હું તો તેને છોડીને આગળ નીકળી ગઈ હતી. એની સાથે હું નજર કેવી રીતે મેળવું?

મારી ભૂલની કબૂલાત કેવી રીતે કરીશ?

પણ એવું તો કેવી રીતે બને? શું તે ખરેખર રૂપલો હતો?

અશક્ય ! અસંભવ ! જો એ રૂપલો હોય તો હવે મારે અહીં નથી રહેવું.

હું તેની સાથે જ જઈશ.

હવે હું છૂટી શકીશ એ વિચારે અલબેલી આનંદમાં હતી.

તે તો હવે પોતાની મસ્તીમાં રહેતી હતી.

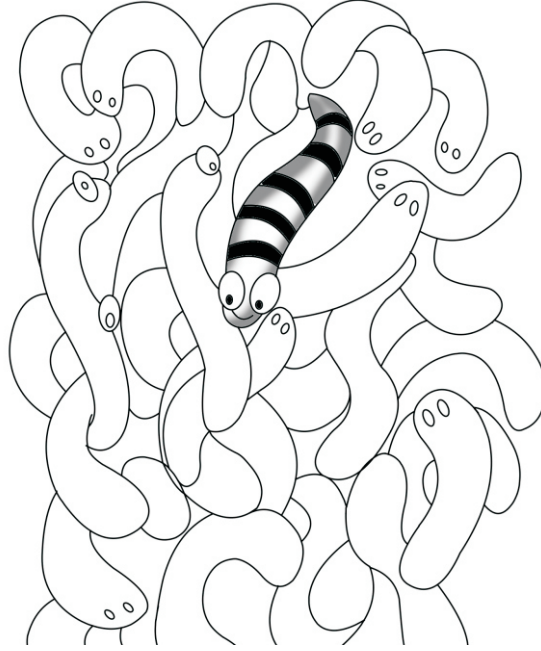
મારામારી અને પકડાપકડીમાં હવે તેને કોઈ રસ રહ્યો ન હતો.

આસપાસનાં જીવડાં તેને જોઈ રહેતાં અને વિચારતાં :

અલબેલી ક્યાંક પાગલ તો નથી થઈ ગઈ ને?

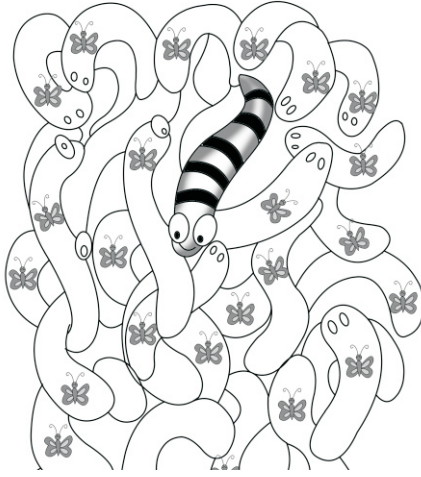

અલબેલીએ નીચે ઊતરવાનું શરૂ કર્યું. હવે તે કોઈની પણ સાથે અથડામણ કે હુંસાતુંસી કરતી ન હતી. એકદમ આરામથી ચાલતી હતી અને ચઢનારાની સામે સીધું જોતી હતી. તેને પોતાને નવાઈ લાગતી હતી જાતજાતનાં અને ભાતભાતનાં જીવડાંઓ જોઈને. તેનું ક્યારેય એ તરફ ધ્યાન જ ગયું ન હતું. તે દરેકને કહેતી કે ટોચ ઉપર કંઈ નથી પણ ભાગ્યે જ કોઈ તેનું બોલેલું સાંભળતું. બધાંને માથે ઉપર ચઢવાની ધૂન સવાર થઈ હતી. એકાદ જણે તો ટીકા પણ કરી : ‘ખાટી દ્રાક્ષ જેવું છે. તે ઉપર સુધી પહોંચી જ નહીં હોય!’

કોઈક વળી તેની વાત સાંભળી સડક થઈ જતું. કોઈક તેને સાંભળવા ઊભું રહી જતું. એકાદ જણ વેદનાથી બોલ્યું પણ ખરું : ‘હશે ભાઈ, જે હોય તે. પણ સાચું હોય તો ય કોઈને કહેશો નહીં. આપણે વળી આનાથી વધુ શું કરી શકવાના?’

‘આપણે પતંગિયા બનીશું. આપણે ઊડીશું !
ટોચ પર શું છે તેની સાથે આપણે શું લેવાદેવા?’
અલબેલીને પોતાને પણ પોતાનો જવાબ સાંભળી નવાઈ લાગી.

આજુબાજુનાં થોડાં જીવડાંઓ આ
સાંભળીને ગેલમાં આવી ગયાં.

દરેકમાં પતંગિયું બનવાની તાકાત છે
તે જાણીને તેમના ઉત્સાહની કોઈ
સીમા જ ન હતી.

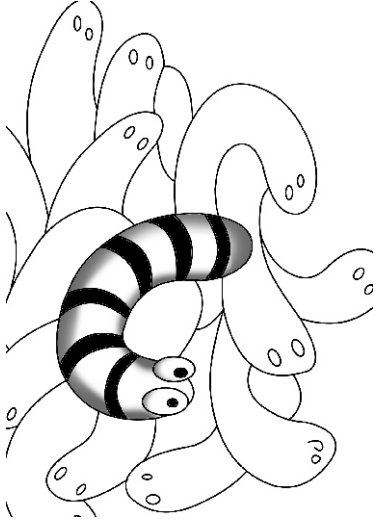
ટોચ પર પહોંચવા ચઢવું શું કામ પડે?

ઊડીને પણ જવાય! વાહ!

પણ બાકીનાં જીવડાંઓ તો જાણે સ્તબ્ધ થઈ ગયાં. તેમની આંખોમાં ભય ડોકાવા
લાગ્યો. તેઓ તો પૂરું સાંભળવા પણ રોકાયાં નહીં. આ સમાચાર સાચા કેવી રીતે
હોઈ શકે?

અને ખોટા હોય તો? અંધાઘૂંઘી ફેલાઈ ગઈ.

બધાં ગૂંચવાઈ ગયાં હતાં. શું કરવું તેની કોઈને કંઈ ખબર પડતી ન હતી. નીચે જવાનો રસ્તો ખૂબ લાંબો હતો. પતંગિયું બનવાનું સ્વપ્ન ઘૂંઘળું હતું. આશાનું કિરણ ઊગતાંની સાથે જ ફિક્કું પડવા લાગ્યું.

અલબેલીને પણ શંકા થઈ આવી.

અસંભવમાં મૂકેલી શ્રદ્ધા ઠગારી તો
નહીં નીકળેને?

એકે તો અલબેલીને પૂછી જ નાખ્યું :

‘તું આવું માની જ કેવી રીતે શકી?

આપણું તો જીવન જ આ છે,

આમ જ ચઢવાનું અને આમ જ જીવવાનું!

આપણે વળી પતંગિયા કેવી રીતે બનવાનાં?

સંતોષ રાખ અને

અત્યારના જીવનમાં ખુશ રહેતાં શીખ.’

કદાચ તે સાચુ જ હશે! અલબેલી પણ ડગમગી ગઈ.

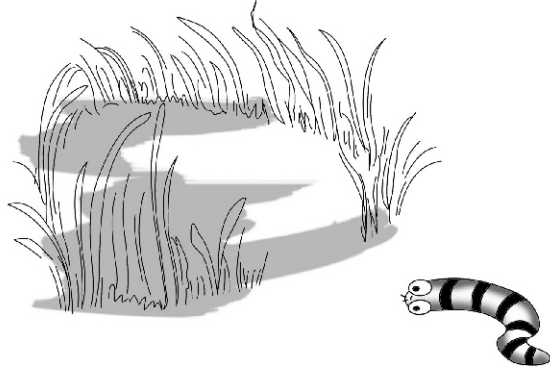
મારી પાસે કોઈ પુરાવો કે સાબિતી તો છે નહીં.

શું હું મનથી હારી ગઈ હતી એટલે મને પતંગિયાની વાત સાચી લાગી હશે?

અલબેલી નીચે ઊતરતી રહી.

પણ તેને હજી પતંગિયાની આંખો દેખાયા કરતી હતી.

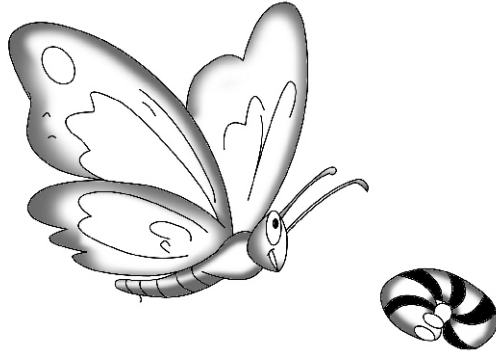
એ આંખો અલબેલીને સતત કહ્યાં કરતી હતી કે જીવનમાં આનાથી વિશેષ ઘણું છે.

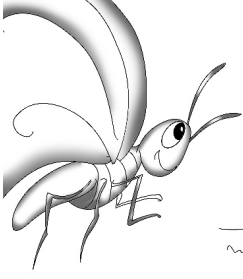
છેવટે અલબેલી નીચે પહોંચી ગઈ.

થાકેલી અલબેલી આમ તેમ ફરી. રૂપલાને શોધતી તે પોતાની જૂની જગ્યાએ

પણ જઈ આવી. રૂપલો દેખાયો નહીં અને તે પણ થાકથી પરેશાન હતી.

થોડી વારમાં તે સૂઈ ગઈ. તે જાગી ત્યારે પેલું પતંગિયું
તેની આસપાસ ઘૂમરાયા કરતું હતું. આ તે સાચું કે સપનું?
અલબેલી તો વિચારતી જ રહી.

આ તો સત્ય જ હતું. પેલું પતંગિયું બિલકુલ સાચું હતું. તે તેની સામે એટલા પ્રેમ અને વિશ્વાસથી જોતું હતું કે શંકાનું કોઈ કારણ જ ન હતું.

પોતે પણ પતંગિયું બની શકશે એ વાતમાં અલબેલીનો વિશ્વાસ ઢ્રઢ થતો ગયો. પેલું પતંગિયું થોડું ઊડીને આગળ જતું અને વળી પાછું આવતું.

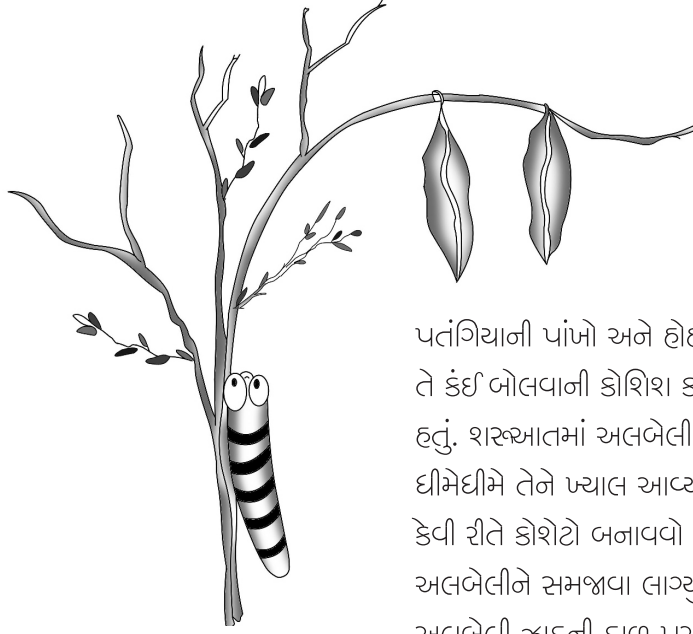
વારંવાર તે આવું કરતું રહ્યું. જાણે અલબેલીને કહેતું હોય કે મારી સાથે આવ. અલબેલી પણ પૂરા વિશ્વાસથી તેની પાછળ ગઈ.

એક ઝાડ પાસે આવીને પતંગિયું અટક્યું.

ડાળી પર બે તૂટેલા કોશેટા
લટકતા હતા. પતંગિયું એક કોશેટામાં ઘૂસી બહાર
નીકળતું. પહેલાં માથું અને પછી પૂંછડી અંદર નાંખી
ખેલ કરી બતાવતું રહ્યું કે કોશેટામાંથી
કેવી રીતે બહાર નીકળાય.

અલબેલીને પણ જોવાની મઝા આવી.

પતંગિયાની પાંખો અને હોઠ ફફડતાં હતાં.
 તે કંઈ બોલવાની કોશિશ કરી રહ્યું
 હતું. શરૂઆતમાં અલબેલી સમજી ન શકી.
 ધીમેધીમે તેને ખ્યાલ આવ્યો.
 કેવી રીતે કોશેટો બનાવવો તે
 અલબેલીને સમજાવા લાગ્યું.
 અલબેલી ઝાડની ડાળ પર ચઢી.

તેણે કોશેટો બનાવવો શરૂ કર્યો.
 કોશેટામાં તો અંધારું છવાવા લાગ્યું. ડર પણ લાગવા લાગ્યો.

તેણે વિચારવાનું છોડી આંખો
બંધ કરી લીધી અને પોતાના કોશેટામાં સમાઈ ગઈ.

રૂપલો બહાર તેની રાહ જોતો ઊભો રહ્યો.....
દિવસો વીતતા ગયા અને આખરે એક દિવસ કોશેટો
ફાડીને એક સુંદર પતંગિયું બહાર આવ્યું!
અલબેલી નવજીવન પામી હતી.

અંતે બંનેનાં સપનાં સાકાર થયાં હતાં.
ખુદ્દા આકાશની મુક્ત હવામાં ઊડતાં
ઊડતાં બંને પતંગિયા લાંબા સમય સુધી
જિંદગીની મજા માણતાં રહ્યાં.....

